

Sygn. akt II KK 123/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 maja 2017 r.,  
sprawy **O. S.**,  
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,  
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w W.,  
z dnia 17 sierpnia 2016 r., sygn. akt X Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.,  
z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II K (...)

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 marca 2016 roku, sygn. akt II K (...), O. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2016 r., sygn. akt X Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego O. S., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W..

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w W. wniósł obrońca skazanego O. S., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- 1) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 oraz art. 4 w zw. z art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k.;
- 2) art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 k.p.k.;
- 3) art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1–5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.;
- 4) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.;
- 5) art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. oraz uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego O. S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK*

270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Te uwagi natury ogólnej, odnoszące się do zasad i granic postępowania kasacyjnego, stały się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego O. S. kasacji i treści jej uzasadnienia, które w istocie stanowią powtórzenie zarzutów apelacji, jaką obrońca wywiódł od wyroku Sądu I instancji. Co więcej, lektura wniesionego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, że autor kasacji w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, które następnie zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do poszczególnych zarzutów kasacji nie sposób przede wszystkim nie zauważyć, że obrońca skazanego w pkt 1. kasacji zarzuca Sądowi odwoławczemu naruszenie szeregu ogólnych zasad postępowania karnego, nie wskazując właściwie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadzie obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), ani na czym miałyby konkretnie polegać naruszenie zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) albo zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). W uzasadnieniu tego zarzutu obrońca skupił się natomiast na wyeksponowaniu twierdzenia, że do naruszenia ww. zasad doszło poprzez przyznanie przymiotu wiarygodności opinii biegłej M. K., co w efekcie – jak nietrafnie wywodził obrońca – miało doprowadzić do ustalenia błędnego stanu faktycznego w sprawie.

Zarzut z pkt 2. kasacji stanowi w zasadzie wierne powielenie zarzutu z pkt 1. apelacji, przy czym obecnie – na potrzeby postępowania kasacyjnego – wskazano w nim także przepis art. 433 § 2 k.p.k. W tym zakresie wskazać natomiast należy, że o ile dość ogólnie, to jednak w wystarczający sposób Sąd odwoławczy odniósł się do kwestii wiarygodności opinii biegłej M. K., przypominając chociażby, że będąc przesłuchana na rozprawie biegła wyjaśniła kryteria badawcze, cechy wspólne pisma, a także podała, iż dopiero po uzyskaniu komplementarnego materiału porównawczego mogła wydać opinię co do nakreślenia podpisu na umowie przez O. S..

W powyższym kontekście rozpoznany został także zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1–5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., który obecnie obrońca podnosi w pkt 3. kasacji. Skoro bowiem opinia biegłej była dla Sądu jasna i pełna, a wszelkie wątpliwości co do stwierdzeń w niej zawartych zostały wyjaśnione poprzez uzupełniające przesłuchanie biegłej na rozprawie, to brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. W sytuacji bowiem – jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych – gdy opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt iż opinia taka nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (*zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., V KK 217/16, LEX nr 2142569; z dnia 21 sierpnia 2013 r., IV KK 178/13, LEX nr 1375229; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 maja 2010 r., II AKz 199/10, Prok. i Pr. 2012, Nr 6, poz. 22; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 marca 2012 r., II AKa 270/11, KZS 2012, z. 5, poz. 51*).

Jeżeli chodzi natomiast o zarzuty z pkt 4 i 5 kasacji, to stanowią one powielenie zarzutów z pkt 3 i 4 apelacji. Ich autor skupia się natomiast na podjęciu próby skłonienia Sądu Najwyższego do ponownej weryfikacji wyjaśnień O. S. i zeznań świadka J. J.. Postawienie tego rodzaju zarzutów czyni zaś koniecznym odesłanie skarżącego do s. 2–4 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, na których oceniono zarówno wiarygodność wyjaśnień oskarżonego O. S., jak i zeznań świadka J. J.. Prawdliwość tej oceny została już natomiast zweryfikowana przez Sąd odwoławczy, który jednoznacznie przecież wskazał, że odmienne w tym przedmiocie stanowisko obrońcy nie jest przekonujące.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

